

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Sąd Miejski w Sofii – Dyrektywa 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych (Dz.U. L 77, s. 20) – Pojęcia pobierania i wykorzystania – Baza danych prawnych dotyczących ustawodawstwa i orzecznictwa w państwie członkowskim

Sentencja

- 1) Rozgraniczenie pojęć „przeniesienie stałe” i „przeniesienie czasowe” w rozumieniu art. 7 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych opiera się na kryterium okresu przechowywania elementów pobranych z chronionej bazy danych na nośniku innym niż nośnik tej bazy danych. Chwila, w której doszło do pobrania w rozumieniu wspomnianego art. 7 z chronionej bazy danych dostępną drogą elektroniczną, odpowiada chwili zapisania elementów, których dotyczy akt przeniesienia, na innym nośniku niż nośnik tej bazy danych. To pojęcie pobierania jest niezależne od celu, jaki miał autor danego aktu przeniesienia, ewentualnych zmian dokonanych przez tego ostatniego w treści przeniesionych w ten sposób elementów, jak również ewentualnych różnic dotyczących struktury organizacji odnośnych baz danych.

Okoliczność, iż cechy materialne i techniczne charakteryzujące zawartość chronionej bazy danych jednego producenta występują również w zawartości bazy danych innego producenta, może być interpretowana jako wskazówka, iż doszło do pobrania w rozumieniu art. 7 dyrektywy 96/9, chyba że takie pokrywanie się może wynikać z innych czynników niż przeniesienie dokonane między obiema bazami. Fakt, iż elementy uzyskane przez producenta bazy danych ze źródeł, które nie są dostępne publicznie, występują również w bazie danych innego producenta, nie wystarcza jako taki do wykazania, iż doszło do takiego pobrania, ale może na to wskazywać.

Rodzaj programów informatycznych stosowanych do administrowania obiema elektronicznymi bazami danych nie stanowi kryterium oceny, czy doszło do pobrania w rozumieniu art. 7 dyrektywy 96/9.

- 2) Artykuł 7 dyrektywy 96/9 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ogólnego zbioru elementów zawierającego odrębne podgrupy w celu oceny, czy doszło do pobrania lub wtórnego wykorzystania istotnej co do ilości części zawartości bazy danych w rozumieniu tego artykułu, zakres rzekomo pobranych lub wtórnio wykorzystanych elementów jednej z tych podgrup należy porównać z zakresem całkowitej zawartości tej podgrupy, o ile podgrupa ta jako taka stanowi bazę danych odpowiadającą wymogom przyznania ochrony prawem sui generis. W przeciwnym

przypadku i o ile zbiór ten stanowi chronioną bazę danych, należy porównać zakres rzekomo pobranych lub wtórnio wykorzystanych elementów różnych podgrup tego zbioru i zakres jego całkowitej zawartości.

Okoliczność, iż elementy rzekomo pobrane lub wtórnio wykorzystane z bazy danych chronionej prawem sui generis zostały uzyskane przez jej producenta ze źródeł niedostępnych publicznie, w zależności od rozmiaru zasobów ludzkich, środków technicznych lub finansowych zastosowanych przez niego w celu zgromadzenia danych elementów z tych źródeł może mieć wpływ na zaklasyfikowanie ich jako istotnej co do jakości części zawartości odnośnej bazy danych w rozumieniu art. 7 dyrektywy 96/9.

Oficjalny charakter i publiczna dostępność części elementów zawartych w bazie danych nie zwalnia sądu krajowego z przeprowadzenia kontroli w celu oceny, czy doszło do pobrania lub wtórnego wykorzystania istotnej części tej zawartości, czy elementy rzekomo pobrane lub wtórnio wykorzystane z tej bazy danych stanowią istotną co do ilości część zawartości tej bazy lub czy w danym przypadku stanowią one część istotną co do jakości, gdyż dla uzyskania, weryfikacji lub prezentacji wymagają znaczącej inwestycji sił ludzkich, środków technicznych lub finansowych.

(¹) Dz.U. C 51 z 23.2.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 marca 2009 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-556/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Wspólna polityka rybołówstwa – Pławnice oskrzelowe – Pojęcie – Sieci typu „thonaillé” – Zakaz połowu określonych gatunków – Rozporządzenia (EWG) nr 2847/93 i (WE) nr 2371/2002 – Brak systemu skutecznej kontroli zapewniającego przestrzeganie tego zakazu)

(2009/C 102/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Nolin, M. van Heezik i T. van Rijn, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i A.-L. During, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Wspólna polityka rybołówstwa – Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiające system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 261, str. 1) i rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa – Dopuszczenie przez władze krajowe stosowania sieci typu „thonaille”, mimo wspólnotowego zakazu stosowania pławnic skrzelowych o długości równej lub większej niż 2,5 km – Brak systemu skutecznej kontroli, który zapewniałby przestrzeganie tego zakazu

Sentencja

- 1) Wstrzymując się od kontroli, inspekcji i nadzoru połowów pod kątem zakazu stosowania pławnic skrzelowych przy połowie określonych gatunków oraz nie zapewniając podjęcia stosowanych działań w odniesieniu do osób odpowiedzialnych za naruszenia przepisów wspólnotowych w dziedzinie stosowania pławnic oskrzelowych, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 2 i 31 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2847/1993 z dnia 12 października 1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2846/98 z dnia 17 grudnia 1998 r. oraz art. 23 ust. 1 i 2, art. 24 i art. 25 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2008 r. – Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Słowacji

(Sprawa C-507/08)

(2009/C 102/12)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Giolito, J. Javorský, K. Walkerová)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Słowacka uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 249 ust. 4 traktatu WE i art. 2 decyzji Komisji z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie pomocy państwa C 25/2005 (ex NN 21/2005) udzielonej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice, a.s. [notyfikowana jako dokument nr C(2006) 2082 (¹)], nie wykonując wspomnianej decyzji;

— obciążenie Republika Słowacka kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swojej decyzji z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie pomocy państwa C 25/2005 (ex NN 21/2005) udzielonej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice, a.s., Komisja stwierdziła, że środki przyjęte na rzecz tej spółki przez Republikę Słowacką stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE i że pomoc ta jest niezgodna ze wspólnym rynkiem. Jednocześnie wezwała ona Republikę Słowacką do przyjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu odzyskania bezprawnie udzielonej pomocy.

Do chwili obecnej pomoc udzielona na rzecz Frucony nie została zwrócona.

Pomoc państwa została udzielona Fruconie w postaci umorzenia zobowiązania podatkowego, które zostało zatwierdzone przez sąd w ramach postępowania układowego. Republika Słowacka próbowała dochodzić sędownie zwrotu bezprawnie udzielonej pomocy. Sąd pierwszej instancji oddalił skargę, uzasadniając to m.in. tym, że zobowiązanie Frucony do zwrotu długu organom skarbowym wygasło z mocy prawa. Sąd apelacyjny utrzymał w mocy wyrok pierwszej instancji, uzasadniając to m.in. tym, że postanowienie w sprawie układu nie może być rewidowane, ponieważ jako *res judicata* musi być respektowane przez wszystkie organy, w tym sąd apelacyjny, i że Komisja nie uwzględniła w swojej decyzji przepisów kolizyjnych prawa krajowego dotyczących postępowania upadłościowego i egzekucyjnego.